Nr. 5

4 februari 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De verraderlijke potloodstreepjes

Midden in de nacht werd het beroemde bureau van de Londense politie Scotland Yard opgebeld door de eigenaar van een hotel. De man was erg zenuwachtig en ontdaan, hij vroeg of er onmiddellijk een detective kon komen om het onderzoek op zich te nemen in een onaangename geschiedenis, welke zich in zijn hotel had voorgedaan. Een van de gasten had hem namelijk enkele minuten geleden tot zijn ontsteltenis verteld, dat er in zijn kamer was ingebroken; de dief had een koffer opengebroken en een groot bedrag aan bankbiljetten gestolen.

Detective Brown werd met het onderzoek belast. Hij liet de directeur van het hotel weten dat niemand, gasten noch personeel, het hotel mocht verlaten, voordat hijzelf gearriveerd was. Onmiddellijk spoedde hij zich naar het hotel en onderzocht allereerst de kamer van de bestolen gast. Er waren geen aanwijzingen dat iemand van buiten af, door het raam bijvoorbeeld, was binnengedrongen; waarschijnlijk moest de schuldige gezocht worden onder de bedienden, die gemakkelijk een sleutel van de kamer in handen konden krijgen.

Het was onnodig om iedereen te fouilleren, want het lag voor de hand dat de dief het gestolen geld dadelijk had verborgen; hij zou het zeker niet bij zich houden uit vrees voor ontdekking. De detective geloofde bovendien een gemakkelijker en vlugger manier gevonden te hebben om achter de waarheid te komen.

De nummers van de gestolen bankbiljetten had de gast niet genoteerd, maar dat wist niemand behalve de directeur van het hotel. In overleg met hem liet Brown de bedienden een voor een bij zich komen om ondervraagd te worden; het was geen groot hotel, er waren die avond niet meer dan vijftien bedienden in dienst geweest.

,,Ik had reeds tien bedienden ondervraagd," vertelde Brown later, ,,maar ik was geen stap verder gekomen. Bij de elfde had ik echter beet. Toen ik hem enkele vragen had gesteld, zei ik dat ik hem een ogenblik alleen moest laten, omdat ik de directeur iets had te vragen. Ik verliet de kamer en kwam na enkele minuten terug; vervolgens begon ik de man verder te ondervragen, wandelde intussen heen en weer door de kamer en zei toen onverhoeds tegen de man:

,,Het lijkt me beter dat u dadelijk bekent. Ik weet zeker dat u het geld gestolen hebt. De directeur wil geen opschudding en de bestolen gast moet morgen vertrekken; hij heeft geen tijd om voor het onderzoek langer in Londen te blijven, dus als de dief bekend is en het geld teruggeeft, is de zaak daarmee uit. Maar als u blijft ontkennen, moet ik u als verdachte arresteren. Dus. . ."

Ik zag wel dat het schot raak was. De man was niet meer zo zeker van zichzelf als tevoren; hij probeerde bij zijn verontwaardigde ontkenning te blijven, maar toen ik aanstalten maakte om Scotland Yard op te bellen en een arrestantenwagen te laten komen, viel hij door de mand. Het geld kwam te voorschijn, hij had het verborgen in de kolenkelder."

Hoe kwam Brown zo gemakkelijk achter de waarheid ?

Het was heel eenvoudig. Bij de ondervraging van elke bediende begon hij te zeggen dat de nummers van de bankbiljetten bekend waren; hij had ze in zijn notitieboekje genoteerd om ze aan alle banken en wisselkantoren door te geven. De dief zou dus dadelijk betrapt worden, wanneer hij de bankbiljetten zou proberen te wisselen.

Na enkele vragen verliet Brown onder een of ander voorwendsel de kamer; zijn notitieboekje liet hij dan open op een tafeltje liggen. Kwam hij even later terug, dan bekeek hij eerst nauwkeurig zijn boekje. Hij had namelijk op het tafeltje bijna onzichtbaar met een potlood een vierkantje getekend, waarin het boekje precies paste. De onschuldige bedienden lieten het boekje natuurlijk onaangeroerd; de elfde man had echter willen kijken of de nummers inderdaad in het boekje waren genoteerd, en had het tijdens de korte afwezigheid van Brown opgenomen om het door te bladeren. Maar toen hij het teruglegde, kwam het natuurlijk niet precies terecht op het bijna onzichtbare vierkantje. De detective had er bij zijn terugkomst slechts even naar te kijken, en hij wist genoeg.

MUG en MIK
DE SPORTHELDEN

De razende raket

door Bas Bouwman

Nu was de Snor een goeie klimmer
en altijd nog een beetje slimmer
dan men van hem verwachten zou,
dus vroeg hij Marsman om een touw
dat minstens honderd meter lang was,
waaruit wel bleek dat hij niet bang was
om met een soort van kabelbaan
de duist're diepte in te gaan . . .

Daar ijzersterke nylonkoorden
op ruimteschotels thuisbehoorden,
kwam er al gauw uit 't magazijn
een honderd meter lange lijn,
die bleek tot aan de grond te reiken,
en zonder eenmaal om te kijken
gleed Sijmen Snor met grote spoed
het onbekende tegemoet! . . .

Hij had al blaren op z'n handen
voor hij op vaste grond belandde,
waar hij bemerkte dat die grond
een meter onder water stond,
dat langs en tussen massa's bomen
op d'arme Sijmen toe kwam stromen
en met zo'n grote snelheid steeg
dat hij er kippevel van kreeg . . .

De felle stroom werd hem te machtig,
die nam hem mee en dreef hem krachtig
van d'een naar d'and're reuzenstam
tot hij, gekneusd en vleugellam,
tenslotte op een slijkhoop spoelde,
die warm en glad en kleev'rig voelde,
doch voor de Snor, die haast bezweek,
een zeer geschikte rustplaats leek . . .

't Was slechts een bultje boven water,
maar nog geen twee minuten later
bemerkte Snor met nieuwe schrik
dat het een beest was, groot en dik,
zoals ze reeds ontelb're jaren
op Aarde uitgestorven waren,
terwijl op Venus 't zelfde ras
klaarblijk'lijk nog in leven was . . .

De brigadier kon ook niet weten
dat 't beest daar rustig stond te eten
en hals en kop met 't grootst gemak
tien meter onder water stak
om planten uit 't moeras te vissen.
Pas toen het zich kwam vergewissen
wat Sijmen op z'n rugvlak deed,
kwam die wat anders aan de weet!

De hals, die als een kromme boomstam
tot schrik van Sijmen uit de stroom kwam,
droeg niet, zoals hij had geloofd,
een afschrikwekkend monsterhoofd,
maar een dat in de groei gestuit leek
en waar een tweetal ogen uitkeek,
zo goedig en zo vredig, dat
zelfs Sijmen Snor zijn angst vergat!

Alsof ze oude vrienden waren
stond 't monster Sijmen aan te staren;
dan stak het weer z'n rare snoet
behoedzaam in de watervloed,
waarvan het peil nog steeds bleef stijgen,
zodat het beest, om grond te krijgen,
een duik moest nemen, en met kracht
nu ook z'n staart te voorschijn bracht.

Die staart werd oorzaak dat vriend Sijmen
nu heus op 't punt stond te bezwijmen,
want 't ding stond aan de bovenkant
van vóór tot achter volgeplant
met ijzingwekkend scherpe speren
om elke vijand af te weren,
wat anders voor het lang-nek-beest
welhaast onmoog'lijk was geweest . . .

Weer kwam het beest bij Sijmen kijken,
die banger was dan hij liet blijken,
maar niettemin liet hij niet los,
want hij bemerkte dat het bos,
hoewel nog niet geheel bedolven,
steeds dieper wegzonk in de golven,
terwijl het beest nog altijd dreef
en zwemmend boven water bleef . . .

SOLAK DE WOLFSHOND

JUDY DACHT NA. SOLAK HAD NOG EEN KANS... ALS HIJ HET MAAR BEGREEP!

DOOR HET OPONTHOUD WAREN DE ACHTERVOLGERS INTUSSEN AL DICHT GENADERD. SERGEANT BLAKE EN PIERRE LACOSTE LIEPEN VOOROP.

EVEN LATER ZAG PIERRE VAN ACHTER EEN BOOMSTAM DE BEIDE VLUCHTELINGEN.

SOLAK LIEP RECHT NAAR DE BEVERKREEK. JUDY VOLGDE HEM, MAAR AAN DE RIVIER GEKOMEN ZAG ZE DAT HET IJS WAS GAAN KRUIEN.

SOLAK SPRONG OP DE SCHOTSEN. JUDY BEDACHT ZICH NIET EN ZONDER TE MERKEN DAT IEMAND ACHTER HAAR UIT HET BOS SLOOP, WAAGDE ZE ZICH OP HET IJS.

OOK DE ANDERE ACHTERVOLGERS, SERGEANT BLAKE EN DE JAGERS, LIEPEN IN DE RICHTING VAN DE BEVERKREEK.

TERWIJL DE MANNEN ZICH NAAR DE BEVERKREEK HAASTTEN, BEGON SOLAK OPEENS OPGEWONDEN TE BLAFFEN. HIJ HAD DE HALSBAND GEVONDEN.

JUDY KON NA DE SPANNENDE EN ANGSTIGE DAG EINDELIJK WEER GLIMLACHEN.
PRACHTIG, SOLAK. MAAR NU VLUG TERUG NAAR DE KANT.

ZIJ BESEFTE HET GEVAAR NIET WAARIN ZE VERKEERDE. MAAR TOEN ZE OP EEN SCHOTS WILDE SPRINGEN, STRUIKELDE ZE EN VIEL MET HAAR HOOFD TEGEN EEN IJSBLOK.
HELP!

METEEN BESEFTE ZE DAT ZE GEEN SECONDE TE VERLIEZEN HAD. HET IJSKOUDE WATER VERLAMDE HAAR LEDEMATEN.

SOLAK SPRONG DADELIJK IN HET WATER. JUDY SLOEG HAAR ARM OM ZIJN NEK.

MOEIZAAM LUKTE HET JUDY NAAR DE KANT TE KOMEN. KLAPPERTANDEND LIET ZE DE HALSBAND ONGEMERKT GLIPPEN.

DE WIND DEED HAAR NATTE KLEREN BEVRIEZEN EN DOOR DE KOU BEVANGEN VIEL JUDY IN DE SNEEUW, BEWUSTELOOS.
JUDY IS BEWUSTELOOS... DE HALSBAND LIGT NAAST HAAR.

TOEN PIERRE DE HALSBAND ZAG, VERGAT HIJ OP SOLAK TE SCHIETEN.

NA ENKELE MINUTEN KWAM JUDY BIJ. ZE WREEF ZICH OVER HET HOOFD, DAT PIJNLIJK KLOPTE.
DE HALSBAND IS WEG.
DAAR ZIJN ZE.
DAAR ZIJN JUDY EN SOLAK!

INTUSSEN MAAKTE PIERRE DAT HIJ UIT DE BUURT KWAM EN DOOR NIEMAND OPGEMERKT HAALDE HIJ UIT DE HALSBAND EEN PAPIERTJE. HIJ MERKTE NIET DAT SOLAK KWAM AANRENNEN.
IK ZAL HET BRIEFJE VERSCHEUREN; DAN HEB IK NIETS MEER TE VREZEN EN KAN IK SOLAK NEERSCHIETEN.

MAAR NET VOORDAT PIERRE HET BRIEFJE ERUIT GEPEUTERD HAD, SPRONG SOLAK OP HEM TOE.
SOLAK!

David Scott Daniell

5

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerlingtamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken.

„Vertel eens gauw!" riep ze. „Ben je degene naar wie ze op onderzoek uit waren?"

„Niks, hoor. Het was een misverstand, Pollie."

„Het lijkt wel of je niet eens erg teleurgesteld bent. Ik zou haast denken dat je er blij om bent."

„Ben ik ook. Ik blijf maar liever wat ik ben. Het bevalt me best bij het 111e regiment. Kijk, ik heb iets voor je meegebracht."

Pollie was te verbaasd om te antwoorden, want het gebeurde niet vaak dat ze een cadeautje kreeg. Het deed Olivier genoegen haar vol verwachting het pakje te zien openmaken, waaruit een kleurig zakdoekje te voorschijn kwam. Er was geen twijfel aan dat ze er dol op was. Nadat ze het zakdoekje om haar hals had geknoopt, ging ze naast Olivier op een van de luiken zitten.

„Het kan me niets schelen dat je geen lord of zo iets bent, hoor," zei ze met een glimlach. „Je bent tenslotte mijn neef en ik geloof dat neven soms aardige familieleden zijn."

„Een hoeraatje voor de neven," zei Olivier.

„Een hoeraatje voor Pollie en Olivier," antwoordde Pollie; en ze begon het wijsje van de Kleine Pollie Olivier te neuriën, totdat ze beiden in lachen uitbarstten.

„Vertel me nou eens wat je aan wal hebt beleefd," vroeg Pollie na een poosje.

„Nou, ik heb in ieder geval één ding beleefd dat niet veel goeds belooft. Ik ben tegen vaandrig Boscowen opgebotst en nou gaat hij me rapporteren bij kapitein Fairlof."

„Je rapporteren? Waarom? Je hebt toch niets verkeerds gedaan?"

„Nee, maar ik kwam net naar buiten na het gesprek met die beide heren en hij vroeg me onmiddellijk waar we het over hadden gehad. En ook wou hij de brief zien die hij me in mijn zak had zien steken."

„Waarom heb je hem dat dan niet verteld? En wat was dat voor een brief?"

„Och, het was een persoonlijke kwestie en dat heb ik de vaandrig dus verteld ook. Maar hij was erg kwaad."

„Wat een pech, Olivier! En juist op de eerste dag van je verblijf aan boord. En wat was het dan dat je voor meneer de vaandrig moest verzwijgen? Wat stond er in die brief?"

Olivier dacht een ogenblik na.

„Ik ben bang dat ik het jou niet kan vertellen, Pollie," zei hij toen.

„Mij niet?"

„Nee. Het spijt me verschrikkelijk, maar ik heb mijn woord gegeven dat ik er mijn mond over zou houden."

„En je zei dat ze zich alleen maar hadden vergist! Als ze jou voor iemand anders hadden aangezien, wat was er dan voor geheimzinnigs waar je je woord voor moest geven?"

Olivier opende zijn mond om te antwoorden, maar zweeg abrupt. Hij merkte dat hij een ernstige fout had gemaakt. Pollies nieuwsgierigheid was zo sterk geprikkeld, dat het hem niet mee zou vallen haar aandacht af te leiden.

„Ach, zie je," hernam hij, „ze hebben me gevraagd iets voor ze te doen, maar het was helemaal niet belangrijk."

„Waarom moest je dan je woord geven als het helemaal niet belangrijk was?"

„Laten we een eindje aan dek gaan wandelen," stelde hij voor, maar Pollie nam er niet de minste notitie van.

„Toen je aan wal ging, heb je me beloofd dat je me alles zou vertellen!"

„Maar begrijp me dan toch! Ik heb die heren m'n woord gegeven dat ik dat níét zou doen!"

„Wat heb je dan precies gezegd?"

„Ik heb gezegd dat ik geen man ter wereld iets zou vertellen van hetgeen ik te horen kreeg. Daarom heb ik liever dat je me niets meer vraagt, Pollie."

„Maar dan is het immers helemaal niet erg!" antwoordde deze. „Je mag er met geen man ter wereld over praten. Nou dan, ik ben toch zeker geen man? Je kunt het mij dus rustig vertellen."

Olivier schudde bedroefd het hoofd. Hoe graag hij Pollie ook had ingelicht en hoeveel prijs hij er ook op stelde iemand in vertrouwen te nemen, hij durfde het niet aan.

„Ze bedoelen natuurlijk iederéén, Pollie, en niet alleen mannen." Pollie stond op en knoopte haar nieuwe zakdoek los.

„Ook goed," zei ze teleurgesteld. „Als je het mij niet wilt vertellen, kan het me niet schelen. Het interesseert me geen steek. Houd je cadeautje dan ook maar. Ik ga een poosje kijken bij de soldaten die daar zitten te kaarten."

„Pollie," zei Olivier, „begrijp me nou niet verkeerd. Het gaat er niet om dat ik je niet vertrouw of zo iets. Als soldaat moet je nu eenmaal goed uitkijken als je je woord hebt gegeven."

Polly ging weer zitten en begon met de zakdoek te spelen.

„Ach," zuchtte ze, „waarom doe je zo gewichtig? Ik vind het allemaal maar onzin. Je kunt het mij best vertellen."

Olivier dacht nog eens na. Ten lange leste zei hij:

„Goed dan, ik geloof ook niet dat er kwaad in steekt. Ze hebben me per slot van rekening alleen gevraagd er niet met mannen over te praten. Maar beloof me dan alsjeblieft dat het onder ons tweetjes blijft. Ik zou voor geen geld ter wereld willen dat je het aan de grote klok hing. Afgesproken?"

„Dat beloof ik je. Niemand krijgt er iets van te horen."

Ze keken zorgvuldig om zich heen om er zeker van te zijn dat hun gesprek niet werd afgeluisterd en daarna begon Olivier op fluisterende toon te praten.

„Nou, ik ging naar de kamer met de Dolfijn, weet je wel? En daar zaten twee hoge heren op me te wachten, die me vroegen wie ik was en die een dronk uit-

„Maar waarom vroegen ze dat nu juist aan jou?"

„Och, ze vonden mij de geschikte man en ze wisten dat ze me konden vertrouwen. Het was een levensgevaarlijke opdracht, zeiden ze, waar ze een dapper man voor nodig hadden. En ze dachten dat een leerling-tamboer geen verdenking op zich zou laden." Olivier was eerlijk genoeg om de ware reden niet te verzwijgen.

„En verder? Hoe vind je die spion in Syracuse?"

„Als soldaat moet je nu eenmaal goed uitkijken als je je woord hebt gegeven."

brachten op m'n gezondheid en zo. Al gauw vertelden ze me dat ze maar een uitvluchtje hadden verzonnen om me bij hen te krijgen."

„En waarvoor hadden ze je dan wél laten komen?"

„Om een geheime brief bezorgd te krijgen bij een zekere signor Zucconi in Syracuse. Dat is een Engelse spion."

„Zucconi? Als we in Syracuse aankomen, moet ik op zoek naar een herberg, recht tegenover de Margarethakerk. Daar moet ik het wachtwoord geven."

„Wat voor wachtwoord?"

Bijna onhoorbaar fluisterde Olivier: „De wijn is te rood. Dan wordt er geantwoord: Bloed is ook rood. En dan zeg ik weer: Wijn is duur, bloed is onbetaalbaar."

. . . en overhandigde de brief aan Pollie, die hem vlug wegmoffelde.

Pollie haalde opgewonden adem. „En dan ?" vroeg ze.

„Dan brengen ze me naar die meneer Zucconi en ik geef hem de brief en daarmee uit."

„Och, het lijkt me niet zo moeilijk toe," zei Pollie.

„Nee, maar die heren zeiden dat het een zaak van leven en dood was, en dat er allerlei lieden rondlopen die het slecht voorhebben met het Engelse rijk en die er alles voor over zouden hebben om die brief te onderscheppen. Dat is juist de reden waarom er niet over mag worden gepraat."

„Dat begrijp ik," zei Pollie nadenkend. Daarna ging ze voort: „En hoe kun je weten dat die beide heren eerlijk zijn ?"

„Natuurlijk zijn ze eerlijk," zei Olivier. „Ze zagen er piekfijn uit en ze waren ontzettend vriendelijk. Echte heren."

„Maar iedereen kan wel mooie kleren aantrekken en er zijn slechte mensen genoeg die vriendelijk doen. Je kunt niet altijd alleen op het uiterlijk afgaan."

Olivier schrok bij het idee. Alles was zo al moeilijk genoeg. „Geloof jij dan dat ik het niet had moeten doen ?" vroeg hij.

„Ik weet het niet. Misschien heb je het wel bij het rechte eind. Maar het kunnen evengoed spionnen zijn in dienst van het leger van Napoleon."

„Lieve help!" riep Olivier uit. „Pollie, wat moet ik dan beginnen ?"

„Ja, dat moet je zelf maar uitmaken."

Olivier liep naar de verschansing en bleef een poosje over de haven staan uitkijken. Pollie ging naast hem staan. Even later draaide hij zich om en zei tegen haar: „Hoor eens, Pollie, ik ben er zeker van dat het eerlijke mensen waren. En ik heb ze mijn woord van eer gegeven dat ik de opdracht behoorlijk zal uitvoeren. Dat zal ik doen ook, wat er ook gebeurt. Ik kan toch zeker op je rekenen ?"

„Natuurlijk, Olivier. Waar heb je die brief ?"

„Hier, in m'n binnenzak."

„Weet je wat ik zal doen ? Ik zal een geheime zak in je jas maken en daar de brief innaaien." Plotseling betrok haar gezicht. „Pas op, daar komt de vaandrig aan. Hij heeft m'n vader en twee soldaten met musketten bij zich. Draai je om en geef mij de brief. Gauw, anders hebben ze het in de gaten!"

Olivier ging met zijn rug naar het achterdek staan, knoopte bliksemsnel zijn tuniek los en overhandigde de brief aan Pollie, die hem vlug wegmoffelde. Hij hoorde de soldaten met stramme pas naderen, totdat ze op korte afstand zwijgend bleven staan. Pollie en Olivier stonden schijnbaar onverschillig tegen de verschansing geleund en staarden in de verte.

In gezelschap van sergeant Trott kwam vaandrig Boscowen dichterbij en zei, wijzend naar Olivier: „Dat is 'm, sergeant. Neem hem maar mee!"

„Maar, vaandrig," zei sergeant Trott, „ik kan die jongen toch niet opsluiten! Hij is vanmiddag pas aan boord gekomen!"

Met een ernstig gezicht keek de sergeant de vaandrig aan, die Olivier nors opnam. Pollie en Olivier vreesden het ergste. Tenslotte deed Olivier een stap naar voren. „Ik heb geen kwaad gedaan, oom, eh. . . sergeant," zei hij rustig.

„Papa!" riep Pollie uit. „U wilt Olivier toch zeker niet arresteren ? Hij heeft toch niets gedaan ? Het is allemaal een vergissing geweest!"

De vaandrig stampte op het dek.

„Sergeant Trott!" schreeuwde hij met overslaande stem. „Ik heb u een order gegeven. Wilt u hem onmiddellijk uitvoeren ?"

De sergeant nam de voorgeschreven houding aan en keek de vaandrig strak aan. „Uitstekend," zei hij.

De beide musketiers stelden zich aan weerskanten van Olivier op en klapten hun hakken tegen elkaar

„Voorwaarts, mars!" commandeerde de sergeant.

Olivier was nog niet lang aan de militaire tucht gewend, maar hij was al soldaat genoeg om het bevel van de sergeant dadelijk en zonder protest uit te voeren. Hij was ten prooi aan schrik en ontsteltenis, maar hij marcheerde tussen de beide musketiers over het dek alsof er niets bijzonders aan de hand was. Vaandrig Boscowen sloeg de aftocht gade, keerde zich vervolgens om en begaf zich naar het officierskwartier.

Pollie was tamelijk goed op de hoogte van de militaire voorschriften en van de gestrengheid waarmee deze ten uitvoer werden gebracht, en dus zag ze Olivier met angst en beven gaan. Op dit ogenblik naderde soldaat Pilchard met zijn aapje Beëlzebub, dat hij naar gewoonte op zijn schouder droeg. Beëlzebub had een gloednieuwe rode halsband om met een belletje eraan en hij was er druk mee aan het spelen, terwijl hij onafgebroken in zichzelf zat te mummelen.

Pilchard merkte onmiddellijk dat Pollie in de put zat.

„Hallo, meid, wat scheelt eraan?" vroeg hij vriendelijk.

Pollie klemde zich met beide handen aan zijn arm vast.

„Er is iets verschrikkelijks gebeurd, oom Pharo," zei ze. „Vaandrig Boscowen heeft Olivier laten arresteren en nou hebben ze hem naar het cachot gebracht! Wat zal er met hem gebeuren? Ze zullen hem toch niet slaan?"

Soldaat Pilchard leunde tegen de reling en krabde zich op het hoofd. „Dat is niet zo mooi, Pollie! Dat is helemaal niet zo mooi. Arme Olivier. Ik vermoed dat ze hem morgenochtend naar de kapitein zullen brengen. Als hij schuldig bevonden wordt, ziet het er slecht voor hem uit. Voor een oudgediende is zo iets al erg genoeg, laat staan voor een nieuweling zoals hij. Een beroerde geschiedenis, meid! Een heel beroerde geschiedenis!"

Pollie nam Beëlzebub in haar armen en begon het diertje met tranen in haar ogen te liefkozen.

HOOFDSTUK 5

Olivier werd regelrecht naar het arrestantenhok gebracht, een kleine, bedompte ruimte, die aan de voet van de brug was afgeschut. Een bewaker bracht hem een kannetje water en twee scheepsbeschuiten en daarna werd de deur gegrendeld. Olivier kon maar amper rechtop staan en ontdekte dat het hok niets anders bevatte dan een kruk op drie poten, een emmer en twee dekens. Aan de vloer was een zware ijzeren ketting bevestigd, die kon dienen om gevaarlijke gevangenen vast te ketenen.

Olivier ging zuchtend op de kruk zitten. Hij was bang, hij voelde zich ellendig en eenzaam en het hoofd duizelde hem van al de sensaties die hij had ondervonden

Hij had gedroomd van de successen die hij als jeugdig leerling-tamboer zou behalen; van de opgewekte, dappere en gehoorzame manier waarop hij zich zou gedragen. Nimmer had hij er rekening mee gehouden dat hij bijna dadelijk zou worden gearresteerd en dat hij zijn eerste nacht aan boord van de *Zeeleeuw* in een vunzig hok zou moeten doorbrengen.

Voortaan zou hij met de vinger worden nagewezen, dacht hij. Hij zou altijd iemand blijven die ongehoorzaam, onbetrouwbaar en onbeleefd was geweest. Voor de rest van zijn leven zou er een smet op hem blijven rusten. Misschien kreeg hij wel nooit een kans om zijn dapperheid te bewijzen.

Maar gelukkig waren die sombere gedachten niet van al te lange duur. Weldra vermande hij zich en besloot zijn lot te dragen als een man. Vastbesloten schudde hij de zorgen van zich af en begon zijn toestand wat nuchterder te bekijken. Hij was immers belast met een geheime opdracht, die veel belangrijker was dan zijn eigen reputatie!

Vroeg of laat, als alles eenmaal achter de rug was, zou de rol die hij erin had gespeeld, overal bekend worden. Dan zou de buitenwereld hem wel anders bekijken! Voorlopig kwam het erop aan zijn geheim goed te bewaren, het koste wat het kost, en de toekomst moedig onder de ogen te zien. Het had zelfs zijn voordelen opgesloten te zitten. Voor het geval er spionnen aan boord waren die zich als matrozen hadden vermomd, hadden dezen in ieder geval het nakijken, totdat het schip eenmaal in volle zee zou zijn.

Peinzend vroeg hij zich af wat de gevolgen van zijn arrestatie zouden zijn. De volgende morgen zou hij bij de kapitein worden gebracht en dan zou zijn zaak worden behandeld. Het was beslist niet de geschiktste manier om kennis te maken met zijn commandant, maar het leverde hem in ieder geval de gelegenheid op om door zijn gedrag te tonen dat hij een goed soldaat was.

Maar zou hij straf krijgen? En wat voor straf? De militaire wetten waren hard en de straffen streng. Als hij geluk had, zou hij worden veroordeeld tot het binnenste buiten dragen van zijn uniformjas; zo iets kon een week of zelfs wel langer duren en al die tijd zou hij door iedereen aan boord worden uitgelachen.

Erger zou het zijn als hij een week arrest op water en brood kreeg. Van afschuw vervuld keek Olivier in de benauwde ruimte om zich heen. Hij durfde zich nauwelijks voor te stellen dat hij hier zeven dagen en nachten zou moeten blijven zitten, om van erger maar te zwijgen. . .

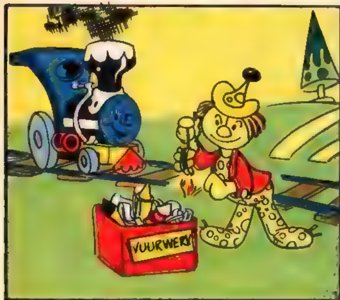
Hij stond op van zijn kruk en begon de beide dekens te bekijken. De onderste ervan kon dienst doen als een soort hangmat. Er zaten lussen aan, die aan een paar haken in de wanden konden worden vastgemaakt. Mismoedig rolde Olivier de hangmat uit. Hij was er zich van bewust dat hij goed moest uitkijken wat hij deed, want in het leger waren er altijd een goede én een verkeerde manier om de huishoudelijke karweitjes op te knappen.

Verdiept in de hangmatpuzzel hoorde hij opeens buiten de deur van zijn cel allerlei rumoer. Er werd druk heen en weer gelopen, er werden bevelen in alle richtingen geschreeuwd en er klonk een hevig gebons en geratel. Toen hij tenslotte het geknars van de grote kaapstander hoorde, besefte hij dat de *Zeeleeuw* het anker lichtte om het ruime sop te kiezen.

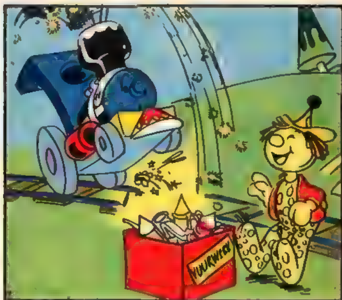
Weldra begon het schip te schommelen op de begeleiding van de regelmatige kreten waarmee de zeilen werden gehesen.

Wordt vervolgd

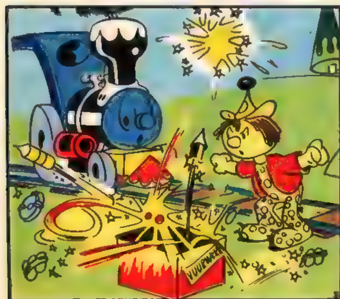
SPELEND

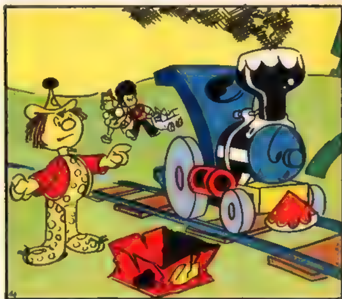
Hakkepuf de locomotief, die wist dat 's avonds vuurwerk zou worden afgestoken, wilde graag naar dat feest gaan kijken. „Puf-puf!" zuchtte hij. Al voortglijdend over de rails ontmoette hij Willie Stropop. Willie had een kist vol vuurwerk en stak alvast een beetje af.

Knetter! Knal! ging het heel hard. Dat vond Hakkepuf minder leuk, vooral toen het vuurwerk tussen zijn wielen terechtkwam. „Hoei!" blies hij en hij sprong verschrikt in de lucht. Maar als Hakkepuf zich erg druk maakt, begint hij zelf vonken te spetteren.

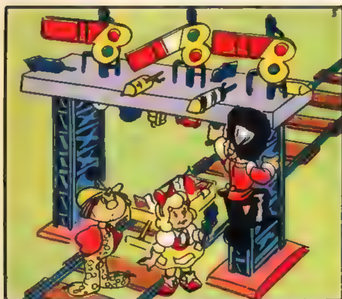
Hij wond zich zo op, dat een regen van knetterende vonken uit zijn schoorsteen neerdaalde, precies in de doos vuurwerk van Willie Stropop. Een ogenblik later ontbrandden alle vuurpijlen. Pssst! Pang! Knetter! Knal! „Oooo, deed ik dat, Willie?" vroeg Hakkepuf onnozel.

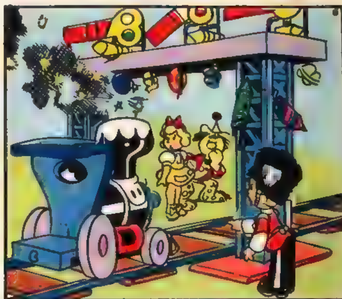

Willie Stropop was woedend. „Wie anders, nare Hakkepuf die je bent!" zei hij. „Je bent een ezel. Ik had genoeg voor een uur vuurwerk en nu heb jij het in drie minuten laten afgaan." Hakkepuf keek heel bedrukt. In de verte kwamen Tommie en Dollie Dimpel aangewandeld.

SPEELGOED

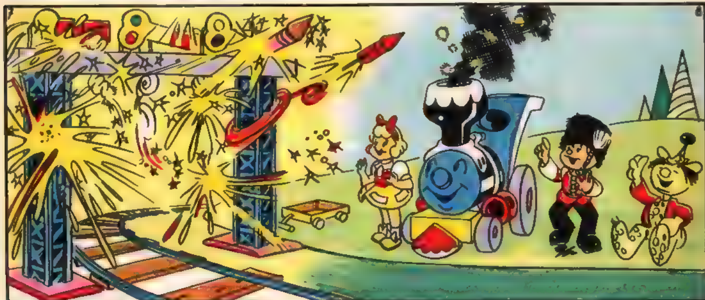

Tommie had een wagonlading vuurwerk bij zich en hielp Willie over de grootste teleurstelling heen. „We steken toch vuurwerk af en dan kan Hakkepuf ons mooi helpen," zei hij. Hij ging vlug het vuurwerk aan de seinpalen vastmaken, aan de wissels en aan de lichtmasten.

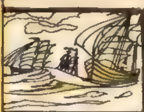
Toen hij ermee klaar was, riep hij Hakkepuf. „Rijden maar, Hakkepuf!" zei hij. „Onder de seinpalen en lichtmasten heel hard blazen en vonken spetteren!" Hakkepuf begreep er niets van. Toen hij wegreed, zuchtte hij zo diep, dat meteen roodgloeiende vonken uit de schoorsteen opstegen.

„Is het zo goed?" vroeg hij. „Reusachtig!" lachte Tommie. Meteen daarop hoorde Hakkepuf harde knallen. „Kom hier staan, dan zie je het beter," zei Tommie. Samen met Tommie, Dollie en Willie keek Hakkepuf naar de seinpalen en lichtmasten, die rood, groen, blauw en geel gekleurd werden.

Door Hakkepufs vonken was het vuurwerk ontstoken! Het was prachtig! Molentjes draaiden en pijlen suisden door de lucht. „Zo'n mooi vuurwerk heb ik nog nooit van m'n leven gezien," zei Dollie. Hakkepuf en Willie waren het roerend met haar eens en werden weer dikke vrienden.

Thore maakt een wereldreis

IN DJIBOETI LAG EEN TELEGRAM OP DE KAPITEIN TE WACHTEN, DAT HIJ WEL VERWACHT HAD. NA ALLE REIZEN EN AVONTUREN WAS DE BEMANNING AL ZO LANG ONDERWEG, DAT HET TIJD WERD OM AFGELOST TE WORDEN. IN HET TELEGRAM STOND DAN OOK DAT EEN [redacted] BEMANNING PER VLIEGTUIG ZOU KOMEN.

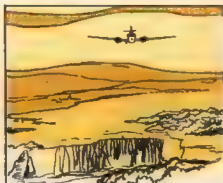
DE KAPITEIN STUURDE OP VERZOEK VAN THORE EEN TELEGRAM NAAR ZIJN GROOTVADER, OF HIJ DE TOCHT VAN DR. STEFANO MOCHT MEEMAKEN. DAAR DE STUURMAN OOK MEE ZOU GAAN, HAD THORES GROOTVADER ER GEEN BEZWAAR TEGEN.

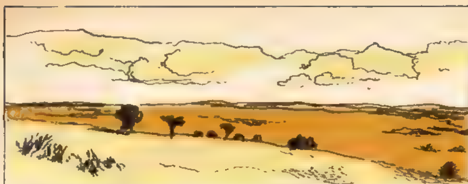
DES MORGENS HAD HIJ NOG EVEN TIJD OM DJIBOETI TE BEKIJKEN.

DAARNA WERD HET TIJD OM NAAR HET VLIEGVELD TE GAAN, WAAR DE NIEUWE BEMANNING OP HET AFGESPROKEN UUR AANKWAM. MET HETZELFDE VLIEGTUIG ZOUDEN DR. STEFANO EN DE ANDEREN NAAR DE HOOFDSTAD ADDIS ABEBA VLIEGEN.

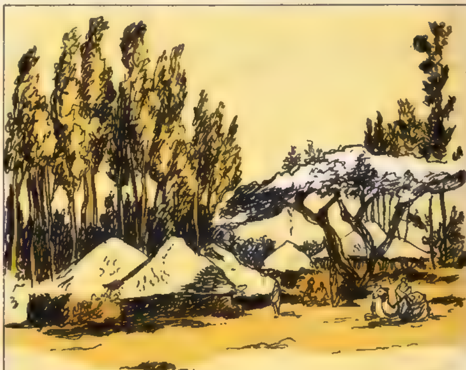

WELDRA WAREN ZIJ IN DE LUCHT.

THORE GENOOT MET VOLLE TEUGEN VAN DE LUCHTREIS. HIJ WEEK GEEN OGENBLIK VAN HET RAAM EN KEEK GEBOEID NAAR HET LANDSCHAP; OVER BERGEN EN WATERVALLEN GING HET NAAR DE HOOGVLAKTE,

WAAR ADDIS ABEBA LAG. ZOALS AFGESPROKEN WAS, WACHTTE DAAR DE KARAVAAN,

WAARMEDE ZIJ DE REIS NAAR HET BINNENLAND ZOUDEN MAKEN. OVERAL WAAR ZIJ KWAMEN, HOORDE THORE VAN DR. STEFANO ALLES OVER VERSCHILLENDE MERKWAARDIGHEDEN.

DIE RUSTIG EN ONVERSTOORBAAR VAN RUSTPLAATS NAAR RUSTPLAATS TROKKEN, SOMS DWARS DOOR EEN ONGEBAANDE VLAKTE, SOMS OVER WEGEN DIE VOOR GEEN ENKEL ANDER VERVOERMIDDEL GESCHIKT ZOUDEN ZIJN. BIJNA EEN WEEK DUURDE DE REIS. TOEN KONDIGDE DE LEIDER VAN DE KARAVAAN AAN,

DAN STEGEN ZIJ WEER OP DE [redacted]

DAT HET TANAMEER, HET DOEL, BEREIKT WAS.

OP KORTE AFSTAND VAN DE OEVER LAG EEN KLEINE NEDERZETTING, WAAR DE KARAVAAN TIJD KREEG OM TE RUSTEN NA DE VERMOEIENDE TOCHT. DR. STEFANO EN THORE KOCHTEN ENKELE VAN DE KUNSTIG GEMAAKTE VOORWERPEN WELKE DE BEVOLKING VERVAARDIGDE.

De man van staal

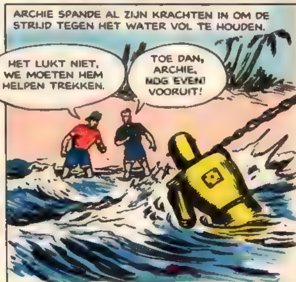

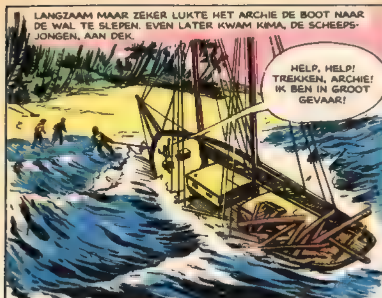

WOEDEND BRULDE HET DORPSHOOFD EEN BEVEL.

Katy knapt het wel op

JAMMER GENOEG WAS CROWLEY OP DE HOOGTE VAN DUKES ANGST VOOR STENEN HINDERNISSEN. MAAR KATY HAD DUKE GEBLINDDOEKT LATEN SPRINGEN OM HEM ZO OVER ZIJN ANGST HEEN TE HELPEN, ZODAT HIJ LATER ZIJN VREES ZOU OVERWINNEN.
HELAAS HAD CROWLEYS NEEF DAT GEZIEN.

ACHTEROVER VIEL DE JONGEN IN HET WATER.
DAT DEED JE EXPRES.
NIET WAAR, JE HAD NIET ZO MOETEN SCHREEUWEN. MAAK MAAR GAUW DAT JE WEGKOMT. KOM MEE, DIDI.

KATY GING MET DIDI NAAR HUIS. TOMMY KWAM HEN TEGEMOET.
WAT WAS DAT VOOR GESCHREEUW, KATY?
NIETS BIJZONDERS, DIE NEEF VAN CROWLEY WOU DIDI PLAGEN.
HIJ VIEL LEKKER IN HET WATER. JAMMER VOOR DE GOUDVISSEN.

DRUIPNAT KLAUTERDE ED NAAR DE KANT.
MIJN OOM ZAL JULLIE WEL KRIJGEN! ALLEMAAL MODDER EN STENEN IN M'N KLEREN, BA! DAT ELLENDIGE PAARD OOK...

ED GRAAIDE DE ROMMEL UIT ZIJN ZAKKEN, TOTDAT OPEENS...
WAT IS DAT?

ED MAAKTE DAT HIJ WEGKWAM OP ZIJN PAARD.
DAT IS EEN BUITENKANSJE. WAT ZAL OOM OPKIJKEN!

THUISGEKOMEN RENDE ED ZIJN OOMS KANTOOR BINNEN
EN... NOG IETS TE WETEN GEKOMEN OP DE OLMENHOVE?
EN OF! EN NOG VEEL BELANGRIJKER DAN DAT PAARD!

CROWLEY KEEK ZIJN NEEF NIEUWSGIERIG AAN, TOEN DEZE HEM WAT AANREIKTE.
DAT KOMT UIT DE KREEK BIJ DE OLMENHOVE.
NEE MAAR! EEN REDEN TE MEER OM DE JACKSONS ER WEG TE [redacted].

7

De geheimzinnige professor Brand

door Mary Fitt
met tekeningen van
Frans Lammers

KORTE INHOUD: *De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. Des avonds worden zij ontvoerd, als Chinezen vermomd en evenals Brand op een schip gebracht, dat de Jangtse opvaart. Na een mislukte ontsnappingspoging worden zij overgebracht op een ander schip, de Hui.*

Hij dacht aan de Chinese medewerkers van mijnheer Dupré, van wie er verscheidenen ook altijd in het mandarijns spraken en met wie hij menig lang gesprek had gevoerd. „Nu ben jij de enige, die met de man kan praten, Marjan . . ." Hij knikte de professor nadrukkelijk toe. „U moet maar goede vrienden met mijn zusje blijven!"

De geleerde wendde zich geërgerd af.

„We zijn geen Chinezen," zei hij kortaf tegen de Chinees in het Kantonees. „Doe me een plezier en gebruik het dialect dat we allemaal spreken!"

De ander keek Marjan aan.

„Wil de jongedame dat misschien even vertalen?"

„Laat maar zitten," zei de professor nijdig, voordat het meisje haar mond kon opendoen. „Laten we maar meegaan!"

Hij liep met grote stappen achter de Chinees aan. Marjan en Peter volgden hem. Hoewel ze zich helemaal niet op hun gemak voelden, keken ze aandachtig om zich heen. De *Hui* was niet nieuw meer, maar zag er keurig onderhouden en zelfs zindelijk uit.

Voor zover de kinderen het konden bekijken, waren er maar drie mannen aan boord, de kapitein inbegrepen, die samen één enkel verblijf deelden. Omdat het niet waarschijnlijk was dat de strak voor zich uit kijkende Chinezen zich zouden komen voorstellen, besloot Marjan hen gemakshalve Nummer Een, Twee en Drie te noemen. Nummer Een was kennelijk de baas van het stel en Nummer Twee liep nu onverstoorbaar voor hen uit naar een smal trapje, dat naar het benedendek voerde.

Naast de machinekamer bevond zich een fraai betimmerde wand. Nummer Twee drukte op een van de panelen, dat geruisloos opzijschoof en waarachter zich een kleine donkere ruimte bleek te bevinden. Achter de Chinees aan stapten ze naar binnen. Het paneel gleed zachtjes dicht, maar nu ging een tweede wand aan de andere kant van de duistere ruimte open. Tot hun verbazing zagen ze een goed verlicht vertrek, voorzien van gemakkelijke meubelen.

„Dit is een comfortabeler gevangenis dan we tot dusver gewend waren," mompelde de professor.

Nummer Twee stapte naar binnen en drukte op een knopje, dat onzichtbaar in de wand was aangebracht. Op hetzelfde

moment rolden drie andere panelen opzij en kwamen drie kamertjes te voorschijn. In elk daarvan bevond zich een kermisbed, een wastafel en een kast met boeken, porseleinen potjes en andere snuisterijen. In het grote vertrek stond een kleine provisiekast met blikken koek, zakjes rijst en potjes honing. Een kleine kachel zorgde voor de nodige warmte voor het geval de lente onverwacht nog door een paar kille dagen mocht worden onderbroken.

De Chinees wees de professor, Peter en Marjan ieder een kamertje toe én trok zich toen zwijgend terug. Voorlopig werden ze aan hun lot overgelaten. De volgende drie en een halve dag hadden ze tijd te over om de boeken in de kasten aan een nader onderzoek te onderwerpen. Stuk voor stuk bevatten ze gegevens en kaarten van de Jangtse. Er moest iemand aan boord zijn die wel heel veel belangstelling had voor de Grote Rivier, de Zoon van de Oceaan, zoals de Chinezen de Jangtsekiang noemen.

„Ik vind het hier best!" merkte Peter grinnikend tegen Marjan op.

Zijn zusje knikte nadenkend.

Ik heb me niet vergist, dacht ze. Ze zorgen wel verdacht goed voor ons. Daar zit iets achter!

Ondanks de aanwezigheid van het kacheltje en de provisiekast werd er niet van de drie gevangenen verwacht dat ze hun eigen potje kookten. Driemaal per dag kwam Nummer Twee hun een maaltijd brengen. Dat wil zeggen, ze namen maar aan dat het Nummer Twee was. De Chinezen leken zo sprekend op elkaar, dat het evengoed Nummer Een of Nummer Drie kon zijn. 's Avonds was het onveranderlijk gestampte kool, wat ze voorgezet kregen. Maar daar hield professor Brand helemaal niet van.

„Ik weiger het op te eten!" zei hij kwaad tegen Marjan. „Vertel die kerel dat ik me bij de kapitein wens te beklagen!"

Nieuwsgierig wat de Chinees hierop zou zeggen, voldeed het meisje aan zijn verzoek. Nummer Twee boog en beduidde de geleerde hem te volgen. Nog namopperend stommelde de professor door het verborgen paneel naar het dek.

„Eindelijk kunnen we weer eens praten, zonder dat iemand ons afluistert!" zei Peter met een zucht. „Ik begin steeds minder te geloven dat ze ons nog in de rivier zullen gooien!"

„Je vraagt je af waarom ze de professor nog niet overboord hebben gezet," merkte Marjan op. „Jij en ik hebben veel te veel waarde voor hen. Denk maar eens aan het geheim, dat vader ons verteld heeft."

Ze gaf Peter zo'n schop tegen zijn been, dat hij het bijna uitgilde. „Ik weet zeker dat ze zich voortdurend afvragen, wie van ons beiden het zich herinnert," vervolgde ze. „Maar de kerels zijn in staat ons tot praten te dwingen. Wat doen we dan?"

„Ik ben reuzegoed in het verzinnen van verhaaltjes," antwoordde Peter. „Tenslotte kunnen zij niet weten of ik de waarheid vertel of niet!"

In een flits begreep hij, wat zijn zusje bedoelde. Met al die geheime panelen om hen heen was het wel heel erg gemakkelijk voor de bemanning hen af te luisteren. Ze moesten er voortdurend rekening mee houden dat men ongezien en ongemerkt iets van hen te weten probeerde te komen. Daarom moesten ze zelfs in de gesprekken die ze onder elkaar voerden net doen, alsof er inderdaad een geheim aan de zijden landkaart was verbonden, waarvan alleen zij op de hoogte waren.

Nauwelijks hadden ze hun maal verorberd of de verborgen uitgang werd geopend en Nummer Een stond op de drempel. Hij keek hen een ogenblik strak aan en ging toen tegenover hen zitten.

Marjan beantwoordde zijn blik met een glimlach.

„Gaat u ons nu doodmaken?" vroeg ze vriendelijk.

De Chinees schudde het hoofd.

„Ik ben geen kinderbeul. Ik heb alleen opdracht jullie als slaven te verkopen. Jullie zijn sterk en er zijn niet veel slaven met blauwe ogen in China. Als je goed je best doet, zal je meester je misschien eens vrijlaten en dan zul je zelf slaven bezitten..." Hij stak zijn vinger uit naar Peter. „Jij tenminste. Het meisje zal haar vrijheid nooit terugkrijgen. Maar slavinnen kunnen het goed hebben als ze verstandig zijn en hun meesters en meesteressen gehoorzamen."

„Hij bluft," zei Peter in het mandarijns tegen zijn zusje. „Trek je er maar niets van aan. Iedereen weet dat er in China geen slaven meer zijn."

Nummer Een fronste even de wenkbrauwen.

Nauwelijks hadden ze hun maal verorberd of de verborgen uitgang werd geopend en Nummer Een stond op de drempel.

„Bluf ik, jongen? Is het dan nog steeds niet tot je doorgedrongen dat jullie reeds mijn slaven zijn? Jullie kunnen alleen maar doen wat ik wil en wat ik toelaat, zolang me dat belieft. Ik ben hier echter niet om over jullie toekomst te spreken; die is reeds geregeld. Het doel van mijn komst is jullie mijn bevelen te geven voor het ogenblik. Je kunt ze gehoorzamen of niet, al naar je verkiest. Maar ik zal je meteen vertellen welke gevaren je loopt, als je je er niet aan houdt." Hij maakte met zijn hand een vaag gebaar naar buiten. „We naderen de bovenloop van de Jangtse, die algemeen wordt aangeduid als „de ravijnen". Elk ogenblik kunnen we de eerste stroomversnellingen passeren. Als je wilt, kun je een kijkje nemen bij mijn machinist in de machinekamer. Dan kun je de motoren zien die jullie door de ravijnen zullen brengen op een veilige manier, die dertig jaar geleden nog onbekend was. De rotsblokken onder water kunnen jullie niet deren, zolang je aan dek blijft. Maar

als je overboord zou springen, zoals jullie in je dwaasheid al eens hebben gedaan, dan zouden ze je aan stukken rijten!"

Nummer Een keek hen vorsend aan, alsof hij de uitwerking van zijn woorden op hun gezicht wilde bestuderen.

„Het is ook zinloos te trachten te vluchten als de *Hui* ergens voor anker gaat," vervolgde hij op zachte toon. „Ik zou je zeker achterhalen. In dat geval neem ik de moeite niet meer je terug aan boord te brengen. Er zijn slavenkaravanen, die dieper het binnenland in trekken dan ooit een blanke heeft klaargespeeld. Ook de regering heeft geen invloed in die barre streken. Ik zou je er niet meer kunnen beschermen en geen milde meesters voor je kunnen uitkiezen. Hebben jullie me goed begrepen? Jullie blijven op de *Hui* of je verdrinkt in een draaikolk, of je wordt aan de eerste de beste als slaaf verkocht. Jullie mogen zelf kiezen. Zolang je aan boord van de *Hui* bent, mag je gaan en staan waar je wilt. De ravijnen zijn prachtig en je zult er je ogen uitkijken. Ikzelf ga nu naar de brug. De eerste twaalf of zestien uur zul je niets van me te vrezen hebben. Maar er is een veel gevaarlijker iemand, die jullie intussen in de gaten houdt. Iemand, die geen kind van een os kan onderscheiden. Dat is de Grote Rivier. Pas op voor hem, hij is genadeloos!"

Peter wachtte totdat Nummer Een verdwenen was. Nadat het paneel achter hem was dichtgegleden, bleef alles doodstil. Het was onmogelijk uit te maken of hij een paar meter verder roerloos stond te luisteren naar hetgeen ze zouden zeggen of dat hij werkelijk naar de brug was gegaan, overtuigd dat zijn woorden voldoende indruk op de kinderen hadden gemaakt.

„Zouden ze ons écht als slaven willen verkopen?" vroeg Peter zachtjes. „Wat hij zei over die draaikolken kan best een valstrik zijn. Misschien wil hij ons overboord gooien, als we inderdaad over de reling gaan hangen om naar het water te kijken. Dan kan hij overal rondbazuinen dat we over de verschansing zijn gevallen zonder dat hij kans zag ons nog te redden."

„Laten we dan maar hier in de hut blijven," zei Marjan voorzichtig. „We kunnen net zo goed door de patrijspoorten kijken."

Peter schoof ongemakkelijk op zijn stoel heen en weer

„Maar ik zou best eens in de machinekamer willen rondneuzen. Hoe meer we over de *Hui* en zijn bemanning te weten komen, hoe beter. Misschien brengt het ons op een idee om te ontsnappen."

Marjan sprong overeind

„Je hebt gelijk, Peter. Zolang we maar op onze hoede zijn, kunnen ze ons niets doen. Tenslotte zijn we met zijn tweeën!"

„Laat Nummer Een ons maar gerust achternakomen!" ging Peter overmoedig voort. „Als hij ons weer te pakken krijgt en ons als slaven verkoopt in het binnenland, wat dan nog? Hij zei zelf, dat niemand weet wat daar gebeurt. We kunnen de benen nemen, wanneer we maar willen. Als het daar echt zo onherbergzaam is, vinden ze ons nooit terug."

„Maar wat zouden ze met professor Brand van plan zijn?" vroeg Marjan zich zorgelijk af. „Aan hem hebben ze niets als slaaf. Hij is veel te oud en te sloom."

Peter schudde het hoofd.

„Laat je niet om de tuin leiden door die baard van hem. Volgens mij is hij zo taai als een kameel. Of ben je al vergeten hoe gauw hij je in de stroming van de Jangtse te pakken had?"

„Hij heeft mijn leven gered," gaf Marjan toe. „Achteraf gezien was het reuze onvoorzichtig om in het water te springen. Misschien waren we wel in een kolk terechtgekomen en verdronken, als de professor en Tsjang ons niet waren achternagekomen."

Plotseling begon de *Hui* te trillen. Het werd steeds erger, totdat de kinderen vreesden dat het schip onder hun voeten in stukken zou springen. Het was zo'n angstaanjagend gevoel, dat ze het niet langer in de hut konden uithouden. Niemand hield hen trouwens tegen, toen ze het verborgen paneel opzijduwden en het dek op holden. Nummer Drie bediende een sterke schijnwerper, waarmee hij het water rondom het stampende jacht aftastte. Eerst bescheen het licht de lage rivieroevers links en rechts van het schip, toen zwenkte het naar de spelonkachtige ingang van het ravijn dat voor hen lag. Nummer Een stond onbeweeglijk aan het roer; hij sprak in een microfoon, maar ze konden niet verstaan wat hij zei door het geweld van het water om hen heen. Nummer Drie richtte het zoeklicht nu recht op het spookachtige ravijn, terwijl de *Hui* zich behoedzaam vooruitwerkte

Professor Brand zat in de luwte van de machinekamer. Hij had zich in een deken gewikkeld en sliep Hij deed tenminste alsof Peter stiet Marjan aan.

„Hij is doodsbang!" fluisterde hij.

Marjan knikte

De *Hui* ploegde zich door het eerste ravijn. Aan alle kanten rezen loodrechte rotsen op. Bruisend modderwater spoot langs het schip omhoog, alsof het de *Hui* tegen een van de steenklompen te pletter probeerde te slaan. De kinderen grepen elkaar angstig bij de hand, toen het jacht recht op een grauwe rotswand aanstormde. Maar de *Hui* sloeg niet te pletter. De rotswand bestond niet uit één geheel, maar uit links en rechts uit de oevers stekende ruggen die in elkaar grepen als een ritssluiting. Daartussen was een smal, woest vaarwater, waarvan Nummer Een elke centimeter scheen te kennen.

Ineens rees de professor achter hen op.

„Naar bed, jongens," zei hij. „Het is hoog tijd. Morgen en overmorgen krijgen jullie er nog genoeg van te zien!"

„Hoe weet u dat?" vroeg Peter verbaasd. „Uit uw boeken? Dan weet u er heel wat meer van dan ik bijvoorbeeld van New York!"

„Naar bed," herhaalde de geleerde. Hij legde zijn magere handen op hun schouders. „We zijn alle drie even moe. Maar ik hecht nog te veel waarde aan mijn leven om in het donker aan dek te blijven!"

Hij wierp hun een veelbetekenende blik toe. Toen draaide hij zich om en stapte door het paneel naar de machinekamer naar binnen. Peter en Marjan volgden hem niet lang daarna. Ze voelden zich onrustig en besloten de deur tussen hun kamertjes op een kier te laten staan.

„Ik denk nog steeds na over wat je tegen hem zei," sprak Marjan op gedempte toon, toen ze in bed lag. „Hoe kan iemand nu zo precies uit zijn boeken weten dat het hier zo spookt?"

Nummer Drie richtte het zoeklicht nu recht op het spookachtige ravijn, terwijl de Hui zich behoedzaam vooruitwerkte.

Peter draaide zich slaperig om.

„Ik vraag me alleen af, wat we morgen voor ontbijt krijgen," knorde hij hongerig.

Marjan kon de slaap nog niet vatten. Nog minstens een uur lag ze klaar wakker op haar rug en luisterde naar het snurken van de professor achter het dunne houten schot.

De volgende morgen bleek de *Hui* het eerste ravijn reeds achter zich te hebben gelaten. Vlak voor het schip rees echter het tweede al weer op. Het rivierwater was donkerbruin en overdekt met vuil schuim, dat razend snel ronddraaide om diepe, zich onophoudelijk verplaatsende kolken.

Marjan en Peter begrepen met één oogopslag, dat ze hun ontsnappingsplannen voorlopig beter konden vergeten. Niemand zou hun te hulp komen, als ze overboord sprongen. Hier en daar zat een visser op de rotsen, maar deze mannen hadden hun handen vol aan hun vistuig en letten niet op het voorbijstampende jacht. Trouwens, elke kreet zou verloren gaan in het bruisen van het kokende water en het lawaai van de scheepsmotoren

De kinderen bleven niet lang aan dek Het hopeloze van hun toestand gaf hun een gevoel van neerslachtigheid en ze keerden terug naar hun hut. Daar zaten ze een tijdje bedrukt voor zich uit te kijken, totdat Peter een vreemde ontdekking deed.

De *Hui* lag stil. De motoren werkten nog, maar het schip kwam geen meter meer vooruit. De kleine nederzetting, die hij even tevoren hoog op de oever had zien liggen, bevond zich nog op precies dezelfde plaats.

„Marjan!" zei hij opgewonden. „We zijn voor anker gegaan! Ze laten alleen de motoren doordraaien om het voor ons verborgen te houden. Ze denken natuurlijk dat we zeeziek zijn geworden en daarom naar binnen zijn gegaan."

Zijn zusje wierp een ongelovige blik door de patrijspoort. Toen zei ze kordaat: „Kom mee!"

Ze gingen naar het dek. Er stond nog steeds iemand aan het roer, maar hij hield het grote wiel niet vast en het was niet Nummer Een, de kapitein. Voorzichtig liepen ze naar de reling en keken omlaag.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

WAAROM BEN JE EIGENLIJK OP SCHOOL, LUIAARD?
ALLEEN OM STRAF TE KRIJGEN, GELOOF IK.

MIJN OUDSTE BROER WIM MOET MIJ HELPEN. IK GELOOF DAT IK IETS WEET OM MENEER KWEL BANG TE MAKEN
W. TURF
LEVENSMIDDELEN

IK WIL WELEENS MET EIGEN OGEN ZIEN OF HET INDERDAAD ZO ERG IS OP DIE SCHOOL VAN JOU. JE WEET TOCH ZEKER DAT MENEER KWEL ME GELOOFT, ALS IK ZEG DAT IK JE VADER BEN?
WAT ZIJN DAT VOOR RARE..?
NATUURLIJK, WIM

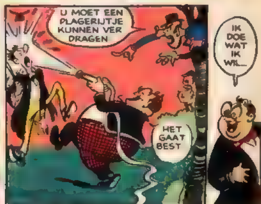
MENEER KWEL GING DE DIRECTEUR WAARSCHUWEN
IK HEB UIT HUN GESPREK KUNNEN OPMAKEN DAT HET BILLIES VADER IS MET EEN ADVOCAAT; ZE VINDEN DAT HIJ TE VEEL STRAF KRIJGT

ZE DURVEN [redacted] TUURLIJK [redacted]

IK HEB NOG NOOIT ZO'N LEUKE DAG OP [redacted] GEHAD
WEET U ZEKER DAT U DAT WEL DOEN MAG?

IK KAN VANDAAG DOEN WAT IK WIL!..
KALM, KALM! WEET WAT U DOET!!..

HET IS NU MOOI GEWEEST. IK WIL DIE TWEE HEREN NIET LANGER ZIEN. ALS ZIJ KLACHTEN HEBBEN, KUNNEN ZIJ EEN BRIEF SCHRIJVEN.
ERUIT!!!

IK BEGIN ER NU PAS PRET IN TE KRIJGEN. WE VERKLEDEN ONS ALS LERAAR EN WE GAAN KALM NAAR DE SCHOOL TERUG.
ADVOCAAT

Van alles wat

HET WAS WEL NODIG . .

Toen Arturo Toscanini, de befaamde dirigent, eens in de straten van New York wat rondwandelde, vroeg een kleine schoenpoetser hem of hij zijn schoenen mocht poetsen. Toscanini schudde lachend het hoofd. „Ze zijn vanmorgen al gepoetst," zei hij toen, „maar als je je gezicht eens goed wast, krijg je van mij een dollar." Als een pijl uit de boog schoot het schoenpoetsertje weg en kwam even later blinkend schoongewassen terug. Lachend klopte Toscanini de jongen op de schouder en gaf hem de beloofde beloning. Het knaapje keek daarop Toscanini nadenkend aan, gaf de dirigent zijn dollar terug en zei: „Laat u er uw haar maar een keer voor knippen, meneer, het is wel nodig, geloof ik."

LEER OM LEER

De wereldberoemde Russische danseres Anna Pavlova werd door een zeer rijke Amerikaanse familie eens verzocht op een familiefeest te komen dansen. De danseres zegde haar medewerking toe en vroeg voor haar optreden het gebruikelijke honorarium van duizend dollar. De Amerikaanse dame vond dit een belachelijk hoog bedrag en bood de danseres voor haar optreden achthonderd dollar. Anna Pavlova weigerde echter daarvoor op te treden. Tenslotte stemde de Amerikaanse dame toe, maar kon niet nalaten uit de hoogte tegen de danseres op te merken:

„Goed, wij zullen u duizend dollar betalen, maar dan wil ik u er wel op attent maken, dat u geen deel uitmaakt van het gezelschap dat ik voor die avond te gast heb."

Snedig antwoordde daarop de gegriefde danseres:

„Had u mij dat toch dadelijk gezegd, mevrouw. In dat geval zal ik gaarne genoegen nemen met achthonderd dollar."

WIE KAATST. . .

Charlie Chaplin, de wereldberoemde filmacteur, bezocht een week voordat een van zijn films voor de eerste maal zou worden vertoond, een warenhuis. De directeur van dit warenhuis, die Chaplin opmerkte onder de bezoekers, kwam op hem toe en zei: „Wel, meneer Chaplin, volgende week gaat uw film voor het eerst, geloof ik?"

Charlie Chaplin beaamde dit.

Daarna vroeg de directeur, die blijkbaar leuk wilde zijn, lachend:

„Kunt u mij ook zeggen, waar ik alvast bedorven eieren en tomaten kan krijgen?"

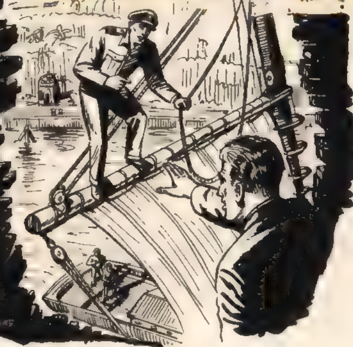
Zonder aarzelen antwoordde Chaplin:

„Ja zeker kan ik dat. Gaat u maar mee naar de levensmiddelenafdeling van uw warenhuis."

Na dit snedige antwoord hield de warenhuisdirecteur wijselijk zijn mond en trok stilletjes af.

Laat u de radja maar

De kapitein wees met een vaag gebaar naar de serie lichtjes aan de overkant. Een ogenblik stond Brimson zwijgend naast hem.

„Met uw permissie, kapitein, we zijn een stelletje ezels!" zei de stuurman toen. „Als de radja stroom heeft, heeft hij een dieselmotor En als hij een motor heeft, heeft hij een monteur ook!"

Nog geen kwartier later stapten de beide mannen aan wal om een bezoek te brengen aan het paleis van de radja en daar hun geluk te proberen. Van dichtbij bezien bleek het maar een armzalig en nogal verwaarloosd gebouw te zijn, waarvan de kaalheid in het kille licht van de elektrische lampen nog des te beter uitkwam.

Het kostte het tweetal maar weinig moeite tot de radja door te dringen. Het gebeurde niet vaak dat er een buitenlands schip in zijn haven meerde en hij was altijd bereid tegenover vreemdelingen te bluffen over de vooruitgang die zijn rijk tijdens zijn heerschappij had doorgemaakt.

„Verbeeldt u zich eens, kapitein," zei hij met hoge keelstem, toen zijn bezoekers enige beleefdheidszinnetjes hadden laten horen. „Mijlen ver in de omtrek heeft men hier 's avonds geen ander licht dan dat van olielampen en kaarsen. En als ik goed ben ingelicht, moet de sultan van Poektaan zich zelfs in het donker uitkleden. Ha, ha!"

Kapitein Bing verborg zijn ergernis over de opschepperij, want hij wist heel goed dat de onderdanen van Zijne Hoogheid in de ergste armoede leefden

„Ja, Hoogheid, het is inderdaad enorm," zei hij beleefd. „Maar wat ik u eigenlijk wilde vragen: zou uw monteur ons niet even kunnen helpen? We kunnen onze motor niet op gang krijgen."

Het gezicht van de radja nam onmiddellijk een sombere en dreigende uitdrukking aan. Met een nors gebaar verschikte hij iets aan zijn tulband, waarin een grote diamant flonkerde, en antwoordde: „Maak geen misbruik van mijn gastvrijheid, kapitein! Ik... eh... Er is hier geen monteur. Drinkt u uw thee niet op? Mijn tijd is beperkt."

Na deze plotselinge wending in het gesprek was de audiëntie spoedig voorbij. Teleurgesteld lieten Bing en zijn stuurman zich weer naar de uitgang van het paleis begeleiden Opeens trok een woordenwisseling in een van de vertrekken aan een lange gang hun aandacht.

„Natuurlijk ben ik de beste monteur van heel Afrika!" hoorden ze een zware mannenstem in het Engels zeggen. „Maar

Op het nippertje redt kapitein Bing zich uit een nijpende moeilijkheid

Kapitein Bing, de jonge eigenaar van de schoener *Dolfijn*, wiste zich het zweet van het voorhoofd. Meer dan een uur lang had hij vruchteloos geprobeerd de hulpmotor van zijn schip op gang te krijgen. Een klaaglijk gepiep in het binnenste van de machine was alles wat hij bereikte. Er was geen beweging in te krijgen.

„Het helpt geen steek, Brimson," gromde Bing tegen zijn stuurman, een grote, sterke Ier, die hem met raad en daad terzijde stond. „Ik geloof dat ze ons een hoop oud roest in de maag hebben gestopt."

„Laat mij het nog maar eens proberen, kappie," zei Brimson.

Maar ofschoon hij een reus van een kerel was, bleken ook zijn krachten aan de motor eenvoudig verspild. De cilinders gaven geen enkel teken van leven.

Met een gevoel van ontmoediging leunde kapitein Bing tegen de verschansing van zijn ranke schoener en keek uit over de kleine haven van Gorewala. Het was een drukkend hete dag geweest en hoewel de schemering reeds begon te vallen, lag de tropische atmosfeer nog steeds als een klamme deken over water en land

Reeds drie volle dagen had Bing verloren zien gaan. Hij was naar Gorewala gekomen om verderop het binnenland in een vracht teakhout te halen. Om dergelijke opdrachten te kunnen uitvoeren, had hij zich op een van zijn vorige reizen een tweedehands motor aangeschaft, zodat hij zonder moeite de rivieren in het binnenland kon opvaren. En nu — de eerste de beste keer dat hij tussen de bomen van het oerwoud geen gebruik kon maken van zijn zeilen — liet het nieuwe hulpmiddel hem in de steek!

„Je moet maar pech hebben," mopperde Bing in zichzelf. „Misschien hapert er maar een kleinigheid aan, maar er is in heel deze negorij geen monteur te vinden..."

Terwijl hij zich suf stond te piekeren om een oplossing te vinden, floepten aan de overkant van de haven plotseling tientallen elektrische lichtjes aan. Dat was het paleis van de radja van Gorewala, wist Bing, de enige plek in verre omgeving waar elektriciteit te vinden was. De radja was trots als een pauw op deze moderne vinding. Zijn naaste buurman, de sultan van Poektaan, moest het altijd nog stellen met antieke olielampen!

„In het land van de blinden is éénoog nu eenmaal koning," dacht Bing hardop.

„Hoe bedoelt u, kap?" klonk achter hem de stem van Brimson, die met een gezicht zwart als roet uit de machinekamer te voorschijn kwam.

komen...

ik heb vanavond eenvoudig geen zin om nog eens weer met die gammele dynamo aan het werk te gaan. En daarmee uit!"

„Kalm maar, meneer Kelly," luidde het antwoord. „Volgende maand mag u immers naar huis. Zijne Hoogheid heeft het zelf gezegd."

„Zijne Hoogheid zegt zoveel!" mopperde de Engelsman. „Maar ik heb er langzamerhand genoeg van om hier in de rimboe. . ."

De rest van het gesprek ging verloren, doordat een gewapende wacht een brede deur opendraaide.

„Ik wens de heren goede reis," sprak hij onderdanig en hij maakte een diepe buiging.

Een paar minuten later wandelden Bing en Brimson langs de verlaten kade terug naar hun schip, stomverwonderd over hetgeen zij hadden opgevangen.

„Ik vraag me af waarom de radja heeft zitten liegen!" zei de stuurman peinzend.

„Ik geloof dat ik het al begin door te krijgen," antwoordde de kapitein. „Die Kelly zit daar klaarblijkelijk tegen zijn zin. De radja is een opschepper van je welste. Hij is natuurlijk bang dat zijn monteur de benen neemt, want dan zit hij met de handen in het haar. Er is hier verder natuurlijk niemand die verstand van motoren heeft!"

Met lange tanden begon het tweetal een half uurtje later aan de maaltijd, die Hang Wang, de Chinese kok, intussen had toebereid. Het probleem liet hen niet los. Zij zaten te springen om een monteur en Kelly werd in het paleis gevangen gehouden!

Toen de tafel werd afgeruimd, kwam de kapitein met een gedurfd plan voor de dag.

„We zijn maar met ons drieën aan boord," zei hij rustig. „En we moeten dus goed uitkijken wat we doen. Maar toch geloof ik dat er een kansje is om uit de misère te raken. Als ik het goed gezien heb, lag de kamer van Kelly aan de voorkant van het paleis. Luister!"

Een half uur later waren de mannen begonnen met de uitvoering van Bings plan. Geluidloos dreef de schoener, voortgestuwd door het getij, in de richting van het paleis. Toen het schip tot vlak voor de voorgevel was genaderd, liet Brimson volgens afspraak voorzichtig het anker zakken, terwijl de kapitein lenig in de voormast klom. Boven aangekomen begon hij een oud Engels volksliedje te fluiten.

Gespannen wachtten de mannen op de dingen die komen zouden. Telkens opnieuw begon Bing het liedje te fluiten. Onderwijl liet de stuurman langzaam het ankertouw wat vieren, zodat de *Dolfijn* geleidelijk voorbij de gevel van het paleis voer. En opeens. . . daar werd ergens voor een open raam hetzelfde deuntje gefloten!

Bing boog zich, staande op een van de ra's, zo ver mogelijk naar voren.

„Ben jij daar, Kelly?" vroeg hij zacht.

„Wis en zeker, schipper!" luidde het antwoord. „Wat kom jij hier doen?"

„Ik kom je halen," zei Bing en hij vertelde de verbaasde monteur zeer in het kort van zijn bezoek aan de radja en van het gesprek dat hij op de gang had gehoord.

„Fantastisch, schipper!" riep Kelly verheugd. „Ze houden me hier al een half jaar langer vast dan afgesproken was. Maar hoe dacht je mij eruit te krijgen?"

„Ik zal je een touw toegooien," antwoordde Bing.

„Fantastisch, schipper!" zei Kelly weer. „Wil je me dan ook nog even vertellen hoe je die tralies hier kapot wilt krijgen?"

Bing tuurde verschrikt het duister in. Tralies! Wat stom dat hij daar niet op had gerekend!

„Ik zal kijken wat ik voor je kan doen," antwoordde hij de nog steeds onzichtbare monteur. „Blijf op je post."

Snel klom Bing naar beneden om met de anderen te gaan overleggen. Fluisterend staken ze de hoofden bijeen.

„Kunnen we die tralies niet eenvoudig doorzagen?" opperde de kok.

„Geen sprake van," antwoordde de stuurman. „In de eerste plaats kun je er niet bij. En bovendien zou dat veel te lang duren. Nog afgezien van het lawaai dat ermee gepaard zou gaan."

„Er is maar één kans, als je het mij vraagt," zei Bing. „We moeten een van die dingen er zien uit te trekken als een rotte kies. Maar hoe?"

Veel tijd was er niet meer. Brimson had uitgerekend dat het tij spoedig zou keren, zodat de *Dolfijn* de haven in zou drijven, in plaats van tegen de kade te blijven liggen. Er was weliswaar een zachte bries opgestoken, maar ook deze kon hen op z'n hoogst in open zee brengen. . .

„De kaapstander!" besliste de kapitein tenslotte resoluut. „Ik ga met een flink stuk kabeltouw naar boven; ik laat het door een katrol aan de mast lopen en maak het andere eind aan de kaapstander vast. Zodra Kelly het heeft bevestigd aan de tralies, geef ik jullie een teken. En dan maar draaien!"

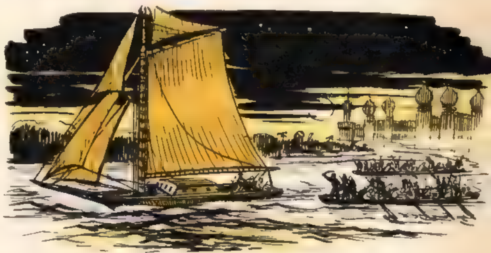
De daad bij het woord voegend, klom Bing opnieuw de mast in, een eind touw met zich meevoerend dat sterk genoeg zou zijn geweest voor een span paarden. Brimson en Hang Wang bleven aan dek druk in de weer om de laatste toebereidselen te treffen voor de grote krachtproef.

„Vastmaken, Kelly!" riep de kapitein op gedempte toon, toen hij halverwege de ra het uiteinde van de kabel in de richting van het gevangenisvenster zwaaide. De monteur ving het handig op en bevestigde het met een paar stevige knopen aan de middelste van de drie tralies die hem van de vrijheid scheidden. Daarna floot Bing zacht tussen zijn tanden.

Brimson en Hang Wang begonnen met vereende krachten het wiel van de machtige kaapstander rond te draaien. Langzaam maar zeker spande de kabel zich. Zich vastklemmend aan de mast, wachtte Bing met bonzend hart af. Even later klom hij snel als een aap naar beneden.

„Stoppen maar, mannen!" zei hij, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wiste van de inspannende klimpartijen.

„Het schip begint over te hellen. Jam-

Hoeveel soldaten er aan boord waren, kon hij niet schatten, maar dat het er een flink aantal waren, stond voor hem vast.

mer. Die tralies zijn sterker dan ik had gedacht. Wat nou?"

Hijgend lieten stuurman en kok de kaapstander in de steek na voor alle zekerheid het wiel stevig te hebben vastgezet.

Brimson keek aandachtig om zich heen of hij geen onraad bespeurde, maar het paleis scheen nog steeds in diepe rust te zijn. Op enige afstand tinkelden in de ruime voortuin de eerste elektrische lampjes, maar er was geen levend wezen te zien.

„We zijn halverwege, kapitein," zei hij toen. „Kom je over de hond, dan kom je toch zeker ook over de staart?"

„Volgens het spreekwoord wel," beaamde de kapitein. „Ik zie alleen nog niet hóé."

„Door middel van het grootzeil, kappie," antwoordde Brimson. „Er staat een aardig briesje. Als we het grootzeil bijzetten, zullen we gauw genoeg weten wie het wint: onze brave mast of die verroeste tralie!"

Bing stemde onmiddellijk met dit idee in. Het was weliswaar een wanhopige poging, want een groot wit zeil moest zelfs in de duisternis tot op een flinke afstand te zien zijn, maar hij wilde het riskeren. Per slot van rekening stond niet alleen het lot van een gevangene, maar ook zijn eigen bestaan op het spel. Hij moest en zou die lading uit het binnenland halen!

„Hijsen dan maar," besliste hij. „Maar opschieten! We kunnen hier niet de hele avond blijven bivakkeren!"

Weldra deed de wind het enorme zeil bollen. De *Dolfijn* draaide een weinig bij en wierp zich toen steunend op het kabeltouw, dat hem aan de tralies van het paleis gekluisterd hield. De mannen hielden hun adem in. Zou de mast het houden?

Peng! Boem!

Vlak achter elkaar volgden enkele hevige schokken, waardoor de schoener meters heen en weer geworpen werd. Er volgde een regen van waterdruppels en een onderdrukte juichkreet van de gevangen monteur. Wat was er gebeurd?

Toen de kracht van de wind de schoener voorwaarts stuwde, was de tralie bezweken. Dat wil zeggen: hij was met kozijn en al uit de muur van het paleis gerukt. En de muur bleek zo slecht onderhouden, dat er een gat van meer dan een meter breedte in was gesprongen, zodat een massa stenen en grote brokken kalk vlak naast het schip in het water waren geplonsd.

Nu kwam het erop aan het plan niet op het laatste nippertje toch nog te laten mislukken. Gealarmeerd door het lawaai vloog Bing als een pijl uit een boog weer naar boven en klauterde tot op het uiterste puntje van de ra. Twaalf meter boven het dek van het nog steeds slingerende schip hield hij zich met moeite in evenwicht. . .

„Springen, Kelly!" beet hij de monteur toe, die zich in de gapende opening in de gevangenismuur vertoonde. „Springen! Ik vang je wel op!"

De monteur, die een tamelijk tengere man bleek te zijn, keek vol afgrijzen in de diepte. Maar hij verroerde zich niet.

„Toe dan toch!" riep de kapitein dringend. „Het is je enige kans, man!"

„Ik durf niet, kapitein," zei Kelly bedeesd. „Spijt me wel, maar ik heb hoogtevrees."

Vaag drong het tot kapitein Bing door dat er ergens bevelen werden geschreeuwd en dat er op de binnenplaats van het paleis haastige voetstappen klonken. Het was een waarschuwing die hem tot bovenmenselijke krachtsinspanning aanzette. Hij liep over de smalle ra weer naar de mast, greep een loshangend touw en keerde terug om zich weer op het uiterste puntje te wagen.

„Buig je voorover!" riep hij de monteur toe. „Ik tel tot drie en dan kom ik je halen!"

Terwijl de kapitein de beweging van de zacht heen en weer wiegende *Dolfijn* zo nauwkeurig mogelijk schatte, telde hij langzaam tot drie. Daarna waagde hij een tijgerachtige sprong, met de ene hand hangend aan het touw greep hij met de andere de doodsbenauwde monteur bij de kraag.

In de seconden die volgden, zweefde het tweetal tussen leven en dood. Maar het waagstuk gelukte! Met een doffe bons kwam Bing met zijn schouder tegen de mast terecht, terwijl hij de monteur wanhopig tegen zich aan drukte. Even was hij versuft, maar toen hij het hachelijke van zijn positie opeens weer besefte, sloeg hij zijn benen als een tang om de mast heen en liet zich zakken. Het volgende moment stond hij veilig met de monteur aan dek.

„We moeten maken dat we wegkomen, stuur!" riep de kapitein Brimson toe, maar het was overbodig, want de stuurman had, bijgestaan door Hang Wang, reeds alles in gereedheid gebracht om te kunnen vertrekken. En het werd tijd ook, want er was nu geen twijfel meer aan dat de lijfwacht van de radja in het geweer was geroepen.

„Ik hoop dat we het halen," hijgde Bing, terwijl hij met een bang voorgevoel in het hart het grootzeil gadesloeg. „Dat die ellendige ouwe motor het nou ook nog steeds niet doet!"

Het leek alsof Kelly hierop had gewacht! Bij het horen van het woord motor kwam hij met een schok tot de werkelijkheid terug.

„Wijs mij de weg, schipper!" riep hij uit. „Waar is die motor?"

„Trap af, tweede deur links," antwoordde Bing met een armgebaar en snelde naar het roer.

Traag zette de schoener zich in beweging. Geen minuut te vroeg, want op de kade verderop klonk een verward geschreeuw. Het geplons van de stenen in het water had de wacht in de paleistuin in actie gebracht. Er volgden nieuwe bevelen en even later een schot; de kogel vloog rakelings langs de *Dolfijn* heen.

Toen het schip ongeveer honderd meter van de kade verwijderd was, drong er een ander geluid tot Bing door, dat zo mogelijk nog minder goeds voorspelde. Het gekners en gepiep van een stel roeispanen!

Tegen de achtergrond van de lampen in de paleistuin zag Bing, dat zijn vrees werd bewaarheid. De radja gaf zich niet zo ge-

Een ontploffing, die mijlen ver in de omtrek over het water galmde, had een stuk uit de zijwand van het schip gereten.

makkelijk gewonnen als hij had gehoopt. Bing onderscheidde duidelijk de omtrekken van twee lange boten, die beide door minstens acht roeiers werden voortbewogen. Hoeveel soldaten er aan boord waren, kon hij niet schatten, maar dat het er een flink aantal waren, stond voor hem vast.

Hoewel de *Dolfijn* aardig vaart zette, kwamen de eentonige kreten van de stuurlieden in de boten, waarmee de roeiers werden aangemoedigd, toch geleidelijk aan dichterbij. Plotseling knalde een geweersalvo door de lucht, dat kapitein Bing de trommelvliezen bijna deed barsten. Op hetzelfde ogenblik zag hij tot zijn ontzetting dat het grootzeil van zijn dappere schoener met een plof naar beneden kwam. De achtervolgers hadden het schip met één salvo uitgeschakeld!

„Kapitein Bing!" klonk uit de duisternis die de *Dolfijn* omringde, een hoge keelstem. Het was de stem van de radja zelf.

„Kapitein Bing!" riep de stem weer. „U hebt nog twee minuten om u over te geven!"

„Dat nooit!" schreeuwde Bing uit volle borst terug. „Het is een Engels schip, meneer de radja! En daar blijf jij met je handen af!"

„Kapitein Bing!" riep de radja van Gorewala voor de derde maal. „U ontvoert mijn gevangene. Geef u over of anders. . ."

„Wie hier aan boord komt zonder mijn toestemming, overtreedt de wet!" was Bings antwoord..

Een droge schaterlach klonk nu van tamelijk dichtbij over het water. De boten van de radja kwamen blijkbaar steeds dichterbij en Bing kon niet anders dan bij zichzelf erkennen dat hij er nog nooit van zijn leven zo moeilijk had voor gestaan.

„De wet!" schamperde de stem van de radja. „Ha, ha. Weet u dan niet, kapitein Bing, dat ik, de radja van Gorewala, hier de enige wet ben? Voorwaarts! Ik reken op u!"

Deze woorden ontlokten de krijgers van de vorst een woest gehuil en het gekletter van zwaarden en geweren drong steeds duidelijker tot Bing en zijn mannen door, die besluiteloos om het stuurwiel bijeengroepten. Brimson had een zware handspaak gegrepen en Hang Wang zwaaide vervaarlijk met een roeiriem. Beiden keken hun kapitein zwijgend aan.

„Het wordt één tegen tien," zei Bing op grimmige toon. „We hebben niet de minste kans meer. Maar laat ons vechten zolang we kunnen. . ."

Op dit ogenblik kwamen enkele enterhaken met een schrapend geluid op het dek neer en het volgende moment stootte de eerste boot van de oosterse krijgers tegen de wand van de *Dolfijn*.

„Voorwaarts, soldaten!" krijste de stem van de radja in de tweede boot. „Uw radja volgt u op de voet!"

Een tweede bons volgde en tegelijkertijd verschenen de eerste overvallers aan dek. De verdedigers van de *Dolfijn* hadden zich naast elkaar in slagorde geschaard. Ze stonden op het punt om naar voren te stormen, toen Bing opeens uitriep: „Bukken, maats! Opzij!"

In een fractie van een seconde had de kapitein een lichte verandering in de windrichting bespeurd, waarvan hij dadelijk profiteerde. Hij gaf uit alle macht een draai aan het stuurwiel, zodat het schip met een schok zijn steven wendde, geholpen door de plotseling aanwakkerende bries.

Vlak over de hoofden van de drie mannen heen zwaaide de zware boom waarop het grootzeil was terechtgekomen, met vernietigende kracht naar bakboord. Vijf, zes aanvallers werden als kegels over de verschansing geveegd.

„Lafaards! Idioten!" schreeuwde de radja vertwijfeld, die tot zijn stomme verbazing opeens een flink percentage van zijn strijdmacht kwijt was. „Uitkijken! Volgt uw radja!"

Een blik over de reling werpend, zag kapitein Bing de radja een machtig kromzwaard trekken en toen een touwladder beklimmen. Hij bleef nog even in de schemering turen om de sterkte van zijn vijanden te schatten en werd toen half verdoofd tegen de verschansing gesmeten.

Een ontploffing, die mijlen ver in de omtrek over het water galmde, had een stuk uit de zijwand van het schip gereten. Toen Bing zijn ogen weer opende, zag hij een dikke wolk vettige rook uit de linkerflank van de *Dolfijn* te voorschijn komen. Van de radja van Gorewala was geen spoor meer te bekennen. Hij was met een aantal van zijn krijgers meters ver de zee in geslingerd door de kracht van de explosie.

Brimson en Hang Wang, die zich onmiddellijk naast hun kapitein schaarden, met de wapens nog in de hand, hieven wilde vreugdekreten aan, toen ze de overige soldaten overhaast de aftocht zagen blazen.

Toen pas beseften zij dat ze aan de dood waren ontsnapt. Van beneden klonk een dof gerommel.

„Maar wat is er eigenlijk precies gebeurd?" wilde de stuurman tenslotte weten. „Ik wist eerlijk niet dat u er een geheim wapen op na hield, kappie!"

„Dat geheime wapen. . . dat is hij," zei kapitein Bing glimlachend, terwijl hij de van top tot teen met olie besmeurde Kelly de trap zag opkomen.

„Pracht van een motor!" zei de monteur voldaan. „Hoor je hoe regelmatig het brave beestje loopt, schipper? Alleen de uitlaat zat verstopt. En goed ook. Ik moest er wat benzine in laten lopen en die in brand steken, anders had ik het ding nog in geen uren opengekregen. Het gaf een hele knal, hè?"

Kapitein Bing gaf zijn helper een daverende klap op de schouder.

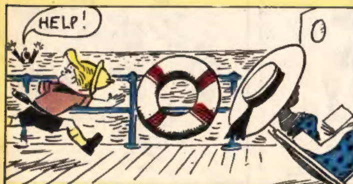
„Een knal waar zelfs Zijne Hoogheid niet van terug had, Kelly!" zei hij met een grijns.

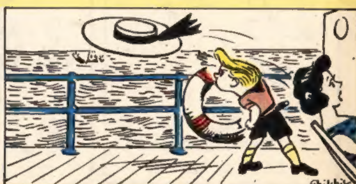
„Zijne Hoogheid?" vroeg de monteur verbluft.

Zó verdiept was hij geweest in het herstel van de motor, dat hij niets van de aanval had gemerkt. Toen de kapitein hem het relaas van het angstige avontuur had gedaan, barstte hij in een schaterend gelach uit. En terwijl de *Dolfijn* welgemoed koers zette naar de binnenlanden, voortgestuwd door de nijver puffende motor, daalde de magere Kelly fluitend de trap naar de machinekamer weer af.

„Even smeren, kappie!" riep hij over zijn schouder. „En laat dan de radja maar komen!"

DICKIE DAPPER

Uitslag van puzzel nr. 6

Het woord dat uit onze laatste puzzel moest komen, was:

Nachtkaars

Verreweg de meeste inzenders hebben dat woord gevonden; vijftig van hen zijn uit de bus gekomen voor een prijs.

De eerste prijs, een paar reisschaatsen, is voor:

Dikkie Spierenburg

Noordwijkerweg 13, Katwijk a/d Rijn.

Een tweede prijs, een volledig tafeltennisspel, voor:

Roosje van Dijk, Julianastraat 21, Aruba N.A.
Fennie Veemstra, Vaart ZZ 55, Nieuw-Amsterdam.
C. Jansens, Parallelweg 48, Geldrop.
J. Masthoff, Salvatorstraat 2, Susteren.
Jos Jacobs, Nederstraat 28, Hoeselt, Belgisch-Limburg.
Loek Becker, Iepenplein 24', Amsterdam.
Chestu Molleman, Jaffastraat 18hsA, Utrecht.
Frans Kartein, Benthuizerstraat 16a, Rotterdam.
Nico van de Goes, A. L. Dyserinckstraat 53, Haarlem.
S. de Vries, Ketelstraat 118, Den Haag.
Peter Vosseberg, Dr. Dreesstraat 1, Silvorde.
Toos van Olphen, Rozenstraat 24, Steenwijk.

Een derde prijs, een vulpotlood met vier kleuren, voor:

Henny Hovestad, Tilburgseweg 30, Eindhoven.
Carel van Dieren, Van Oldenbarneveltstraat 14'', Amsterdam.
Tony van Ossaun, Ferd. Bolstraat 151, Den Haag.
J. Zemering, Kr. Elleboog 3e laan 2, Finsterwolde.
W. J. N. Witsenboer, Schultingastraat 15, Bedum.
Clara Kornelis, Skilplein 31, Oosterend, Fr.
Jan Zienga, Wezuperbrug F 12c, Schoonoord.
Sam den Haan, Vuurtoren B, Haamstede.
Harrie Vergeer, Boslaan 12, Montfoort.
Babsje Wiggers, P. Regoutlaan 11, Reuver.
Bram Kamp, Mookhoek 59, 's-Gravendeel.
E. de Groot, Wilhelminastraat 55, Langerak.

Een vierde prijs, een spannend boek, voor:

Gert Goede, Zuideinde 91, Landsmeer.
Jeanne van Iersel, Udenhoutseweg 31, Helvoirt.
J. J. Molenbeek, 1e Daalsedijk 58, Utrecht.
Corrie de Witte, Const. Huygensstraat 24, Almelo.
Dicky Kool, A 371, Sliedrecht.
Ferry Schröder, Buffelstraat 123, Rotterdam.
Henny Kuipers, Fabrieksstraat 6, Exloo.
Paul van Steenbergen, Hokken 60, Arendonk bij Turnhout, België.
Geri Snip, Middelsweg 4, Petten.
Tineke de Haas, Bestevaerstraat 122'', Amsterdam.
H. Bouwman, Aldustraat 13, Aduard.
J. R. de Haan, Smydingheweg 1, Garsthuizen.
Adrie Geluk, Noorddijk 44, Bruinisse.
Ineke Zweedijk, Beatrixstraat 14, Krabbendijke.
R. Verwayen, Fahrenheitstraat 52, Den Haag.
R. Burgemeestre, 't Goylaan 86'', Utrecht.
Aafke Heeres, Govert Flinckstraat 293, Amsterdam.
Rian van Sijll, Kerstraat 2, Lienden.
Heimen Witter, Zuiderwalstraat 20, Elburg.
Margo Buurman, Zesstedenweg 31b, Grootebroek.
Rinus Zonneveld, Maarten van Heemskerkstraat 62, Heemskerk.
A. Timmermans, Rijksweg 144, Heesch.
Martien van Mil, Oudekerkstraat 9, Bergen.
M. Dilleman, Hoogstraat 12, Burum.
Louw Terpstra, o/d Jishuis 30, Post Birdaard.

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

Tovervlechtmatje

O	E	V	E	R
E		U		A
V	U	I	S	T
E		S		E
R	A	T	E	L

Sjors geeft voetballes

COCO DE CLOWN

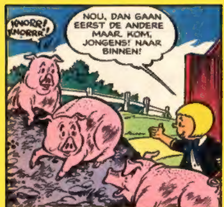

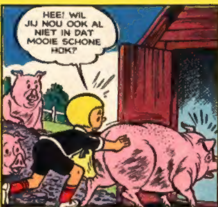

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.